Dama de Treflă

Doar un alt miracol

Bookzone
BUCUREŞTI, 2020

Cuprins

Partea I

Cum încep de fapt poveştile 15
Delilah 17
Harry 31
Viollet 53
Max 67
Harry 85

Partea II

Doar un alt miracol de Crăciun 97
Internet banking 99
O hotărâre luată mai demult 103
O pânză pentru pictură, o coadă de mătură,
acrilice şi bandă adezivă 107
Două jumătăți de scrisoare 111
Mâneci suflecate 115
Închideți băncile! 117
Nu tu din nou! 121

Un taximetrist, un şoarece şi
un sistem de securitate ultra smart 131
O jurnalistă care îşi doreşte
să aibă ceva de spus 143
A dispărut un copil 159
Despre „mai mult" şi „mai puțin" 165
Candy Crush şi seriale 171
Statusul oficial ar fi „insuficientă" 181
De ce mănâncă francezii melci? 191
Aveți dreptul să nu spuneți nimic 193
A fost în zadar 201
Cum se continuă poveştile 211
Boboci de sentimente 229
O dimineață de Crăciun obişnuită 237

Playlist

Sia - Santa's Coming For Us

Sia - Candy Cane Lane

Sia - Snowman

Sia – Snowflake

Sia - Ho Ho Ho

Sia - Puppies Are Forever

Sia - Sunshine

Sia - Underneath The Mistletoe

Sia - Everyday Is Christmas

Sia - Underneath The Christmas Lights

Sia - Round and Round

Sia - Sing For My Life

Sia - My Old Santa Claus

E Ajunul Crăciunului la Secția de Poliție Nr. 9.

Ar fi trebuit să fie o seară normală, liniştită. Cei doi polițişti de serviciu aveau un program bine stabilit, pus la punct până în cel mai mic detaliu. Voiau să comande pizza, să se uite la seriale şi să se joace Candy Crush până li se împăienjeneau ochii. Dar le-a ieşit cu totul altceva.

Ar fi putut fi o seară liniştită dacă o adunătură ciudată de oameni, adusă laolaltă de întâmplări care ar putea fi considerate coincidențe de unii şi miracole de alții, nu s-ar certa, de o parte şi de alta a gratiilor din arest.

Un cuplu cam şters se ceartă, de pildă, repetând la infinit aceleaşi argumente, pentru un credit pe care nu au apucat să îl obțină. Ea crede că el ar fi trebuit să fie mai insistent. El crede că ea e prea insistentă. Şi amândurora le pare rău că ziua norocoasă s-a scurs.

O funcționară de la o bancă strânge în brațe o fetiță şi încearcă să-i ofere explicații, fără sorți de izbândă, unui polițist care crede cu tărie că „tot ce spui poate fi folosit împotriva ta."

Doi pensionari, convinşi că se vrea ca ei să fie jefuiți şi ucişi, strigă, fără a fi dornici să asculte, la un bărbat îmbrăcat în haine scumpe, dar desculț, care îşi ține mâinile pe umerii unui băiat.

Copiii nu se ceartă cu nimeni, doar se strâng tare de mână, aşa cum au făcut-o neîncetat în ultima oră. Într-o lume a adulților, copiilor le este mai e uşor să formeze alianțe unii cu alții.

Un taximetrist cere cu înverşunare să primească un avocat şi să-şi sune familia. Doreşte amânarea sosirii Moşului pentru că are două fete. Le iubeşte mai mult decât orice pe lume şi nu poate concepe să piardă un moment aşa important din viețile lor, ca venirea Moşului.

O jurnalistă tânără se străduieşte să îi explice unui alt polițist concepte ca „libertatea presei" şi „liberul arbitru" al unor copii ce pot lua decizii singuri, fără a fi ghidați în permanență de părinți. În argumentele polițistului, cuvântul „răpire" se repetă la nesfârşit. În argumentele jurnalistei, „răpire" e un concept extrem, extrem de larg.

Cei doi polițişti mai strigă, din când în când, unul la altul, învinovățindu-se reciproc pentru scandalul în care se află. Unul crede că de vină era telefonul acela la care răspunseseră. Altul crede că de vină sunt serialele la care se uită celălalt. Şi amândoi au dreptate.

Un fost poştaş sau, mai exact, un fost lucrător la oficiul poştal, strânge mâna unei bone în a sa şi oftează, sătul până peste cap de atâta circ şi atâtea încurcături.

Pe o bancă din spatele gratiilor, o doamnă îmbrăcată în rochie roz croşetată, lungă până la glezne, sforăie sacadat, în ciuda vacarmului din jurul său.

Iar un şoarece roade liniştit nişte cabluri. Pentru că asta fac şoarecii. Rod cabluri.

Afară, norii adunați peste zi se vor îndura, în sfârşit, să lase fulgii mari, greoi, să se cearnă în văzduh.

Mulțimea de oameni care roise pe străzi s-a risipit, lăsând în urma sa o linişte plăcută, de iarnă.

Dar cum s-a ajuns aici?

Ei bine, a fost nevoie de câteva dorințe, de o provocare, o pânză pentru pictură, un slogan, o cauză, internet banking, două scrisori, un buletin de ştiri, nişte sfaturi de viață, o coadă de mătură, cabluri roase, un serial celebru, un nivel greu la Candy Crush, o baterie moartă, câteva telefoane, încuietori smart şi multe, foarte multe alte lucruri.

Pe scurt, a fost nevoie de un miracol. Unul dintre acelea care se întâmplă numai în preajma Crăciunului.

Dar, pentru a înțelege harababura aceasta, e nevoie să ne întoarcem puțin în trecut, acolo unde încep, de fapt, poveştile.

Partea I

Cum încep, de fapt, poveștile

Delilah

„Dragă Moş Crăciun,

Ştiu că mama e cea care îmi cumpără cadouri în fiecare an şi le aşază sub brad în dimineața de Crăciun, chiar dacă ea nu a recunoscut niciodată.

Am zece ani deja, e greu să duci de nas cu poveşti despre oameni supraponderali, care se strecoară pe horn încărcați cu cadouri, un copil care a învățat la şcoală că, a pune la muncă o armată de spiriduşi pentru a fabrica jucării în schimbul acadelelor pe băț, se numeşte sclavie şi e ilegală, până şi la Polul Nord; sau pe unul care ştie că legile fizicii, oricât de îngăduitoare şi blânde ar vrea să fie, nu vor permite niciodată unui ren de peste o sută de kilograme să zboare. Renii şi aerodinamica au fost şi vor rămâne o poveste de dragoste interzisă.

Să nu îmi vorbeşti despre magie. Eu nu mai cred în magie. Cred în ştiință, pe ea te poți baza fără a-ți fi teamă că se va hotărî să te lase baltă.

Totuşi, te vei întreba de ce ți-am scris, aşa cum s-ar întreba orice adult. Ei bine, îți scriu pentru că, deşi nu cred că mai deții o armată de spiriduşi, cred că ai unele puteri care s-ar putea să-mi fie de ajutor. Ca un fel de Dumnezeu al copiilor, doar că tu îndeplineşti dorințe o singură dată pe an, iar pentru asta noi trebuie să fim cuminți în tot restul timpului, în vreme ce Dumnezeu îndeplineşte dorințe în fiecare zi, iar adulții nici măcar nu trebuie să se sinchisească să fie atenți la tot ce spun, la cum se comportă în prezența mătuşilor care le lasă pe obraji săruturi umede şi urât mirositoare sau la felul în care se holbează la alunițele păroase

ale doamnelor din autobuz. Dacă ar exista o listă cu adulți cuminți şi adulți obraznici, crede-mă că Dumnezeu ar fi şomer de multă vreme. Dar El e mai îngăduitor. Asta sau a rămas fără cărbuni.

Îți scriu pentru că am fost cuminte. Foarte cuminte. Nu ca anul trecut, când, de Ziua Recunoştinței, i-am furat proteza dentară bunicii şi am ținut-o ascunsă jumătate de zi ca să o văd mâncând cu paiul shake de friptură de curcan. Nici ca acum doi ani, când m-am prefăcut bolnavă ca să pot lipsi de la testul la engleză. Am fost atât de cuminte, încât nu i-am spus zilele trecute mamei că noua tunsoare o face să arate ca una dintre doamnele alea despre care bunicul spune că sunt nişte uşuratice.

Am fost atât de cuminte, încât nu i-am spus mamei că Alisa şi Lea m-au închis în toaletă ca să ratez audițiile pentru serbare. Dacă i-aş fi spus, aş fi devenit o pârâcioasă. Pârâcioşii nu sunt copii cuminți.

Ai înțeles ce vreau să spun. Sper. Ideea e că am fost cuminte. Şi, pentru că am fost cuminte, e dreptul meu să îți cer un cadou. Iar cadoul pe care ți-l cer e ***FERICIRE****. Vreau fericire. Nu pentru mine, o duc destul de bine, în caz că te întrebai, deşi nu mi-ar strica vreo câteva zile de vacanță în plus. Vreau fericire pentru mama. În ultima vreme n-am prea văzut-o zâmbind, nici măcar atunci când domnul de la supermarket a crezut că suntem surori. De obicei, crede că e din cauza faptului că pare foarte tânără. Adevărul e că par eu foarte matură. Tu ce crezi?*

Deci... Da, asta vreau de Crăciun. Fericire. Cred că e o dorință mai uşor de îndeplinit decât cea de anul trecut, am dreptate? Oricum, să aduci înapoi, împotriva voinței lor, tați care au plecat acum mulți ani se cheamă răpire şi, la fel ca sclavia, e ilegală peste tot în lume. Aşa că uită de acea dorință. Aveam nouă ani pe atunci, deci nu mă judeca. Nu ştiam ce înseamnă sclavia. Dorința asta e ceva mai uşor. Am încercat singură, dar, cum spuneam, am doar

zece ani. Când ai zece ani, e greu să-ți faci mama fericită, în special dacă nu mai e nimeni prin preajmă să te ajute. În special dacă nu mai e nimeni prin preajmă care să umple acel gol din sufletul ei pe care tu eşti prea mic ca să-l umpli.

Poți face asta? Îmi doresc să poți, pentru că doar în tine îmi mai pun speranțele. Promit să cred în magie, dacă reuşeşti. Promit să nu mă mai îndoiesc de tine.

Promit să nu-ți mai cer nimic! Niciodată.

Delilah.

P.S. Promit să fiu cuminte, chiar dacă nu mai am nimic de câştigat şi nimic de pierdut. Promit să fiu cuminte pentru mine. Şi bună. Promit să fiu bună, Moşule! Doar fă-o pe mama fericită."

Delilah a pus ultimul punct şi a tras adânc aer în piept. Viața nu e deloc uşoară când ai doar zece ani, locuieşti într-un apartament înghesuit de la ultimul etaj al unui bloc dărăpănat împreună cu o mamă singură şi visezi la o fericire pe care ți-au promis-o toți, dar pe care nimeni n-a putut să ți-o ofere sau măcar să-ți spună unde o găseşti. Cât de departe. Sau când.

A împăturit cu grijă coala de hârtie în trei, în aşa fel încât marginile să fie aliniate perfect, apoi a pus-o cu atenție într-un plic. Şi-a scris cu litere mari adresa pe el, de parcă Moşul ar fi trebuit să ştie unde să trimită un eventual răspuns, a lipit trei timbre cu flori din colecția proaspăt începută în partea de sus a acestuia, apoi şi-a înmuiat degetul în paharul de apă de pe masă şi a umezit lipiciul. Delilah nu era unul dintre acei copii cărora le place să descopere lumea gustând-o. Sau nu mai era. Crescuse. I se părea că lipiciul de pe plicuri are gust de răşină şi credea că, dacă răşina ar fi fost o aromă atât de gustoasă, cineva ar fi introdus-o în sortimente de gumă de mestecat

sau în brioşe. Dar nu există nici gumă de mestecat, nici brioşe cu aromă de răşină, aşa că Delilah a lipit cu grijă aripioara plicului, l-a netezit, după care s-a grăbit să-şi schimbe hainele cu unele mai groase.

A coborât în grabă scările. A ieşit în stradă alergând. Aerul rece a lovit-o peste faţă ca un zid. Vremea de afară arăta de parcă decembrie ar fi sosit când îi era sorocul, dar se hotărâse să rămână în prag, lăsând să treacă pe lângă ea gerul, însă norii rămăseseră blocaţi de partea cealaltă a uşii, cei de zăpadă, cel puţin. Pentru că cei pe care îi vedea Delilah deasupra, se încăpăţânau să rămână goi şi mohorâţi.

Decembrie e o lună frumoasă doar dacă ninge, altfel n-are nimic special.

Mai era doar o săptămână până la Crăciun şi încă nu căzuse de sus nici măcar un fulg. Unul singur.

Ce Crăciun e acela fără zăpadă?

Delilah a continuat să alerge până în celălalt capăt al bulevardului, privind ba înainte, ba în sus, la nori. Ştia că, dacă voia ca dorinţa să i se îndeplinească, iar ea voia asta cu ardoare, avea nevoie să ningă. Dorinţele de Crăciun nu se îndeplinesc oricum. În niciun caz fără zăpadă.

A ajuns la cutia poştală cu răsuflarea tăiată şi cu un zâmbet larg pe faţă. Îi plăcea să alerge aproape la fel de mult cum îi plăceau cărţile. Când alerga, simţea că lasă în urmă totul, chiar şi pe ea însăşi. Nu mai era Delilah, fata de la şcoală care nu avea prieteni şi de care toţi râdeau pentru că mama ei era prea tânără, iar tată nu avusese niciodată. Nu mai era fata care se hotărâse să creadă în ştiinţă din cauză că magia o lăsase baltă atunci când şi-a dorit din toată inima să se transforme într-o poveste şi să se închidă între coperţile groase ale unei cărţi. Nu mai era copilul incapabil să îşi facă mama fericită şi nici copilul care nu a

fost suficient de bun pentru a convinge un bărbat să rămână lângă o femeie.

Când alerga, era ea însăşi, o pagină goală ce aştepta cuminte să fie completată cu multe cuvinte frumoase şi sentimente dintr-acelea dulci, aromate, ca ciocolata caldă cu scorţişoară şi portocală a bunicii. Din nefericire, Delilah nu putea alerga la nesfârşit, însă toate lucrurile pe care le lăsa în spate puteau. O ajungeau mereu din urmă, oricât de departe ar fi crezut că le-a lăsat. O prindeau încet de mână, împletindu-şi degetele cu ale sale şi continuau să meargă împreună pretutindeni.

Zâmbetul i s-a stins de pe chip câteva clipe mai târziu, când realitatea a ajuns-o din urmă şi a prins-o de mână. Obrajii îi erau roşii, pe de o parte de la frig, pe de alta de la efort, iar inima îi bătea cu putere, mai tare decât era ea obişnuită să îi bată când alerga câteva sute de metri fără oprire. Mai tare chiar decât atunci când a fost nevoită să ţină un scurt discurs în faţa colegilor de clasă şi a tuturor părinţilor. Inima îi bătea ca atunci când urmează să ţi se întâmple ceva care îţi va schimba viaţa. Pentru că inimile ştiu cu mult înaintea noastră că urmează să se întâmple astfel de lucruri.

Aşa sunt inimile construite, să simtă, să ştie înaintea noastră ce vrem şi ce nu vrem, ce ne face bine şi ce nu, să ne călăuzească paşii pe drumuri pe care rătăcim legaţi la ochi.

Din nefericire, câteodată, oamenii se încăpăţânează să nu-şi asculte inimile.

Delilah n-a băgat în seamă faptul că zgomotul asurzitor al inimii îi batea peste tot în corp. A crezut că e doar obosită, mai obosită decât îşi imaginase, după o zi lungă de şcoală.

Avea o treabă simplă de făcut, să pună în cutia poştală scrisoarea, apoi să se întoarcă acasă, doar că

în fața cutiei poştale era deja un băiat, cu mâna vârâtă până la cot în gura de metal a acesteia. Bucle castanii îi acopereau fața şi scotea sunete ciudate, cotrobăind după ceva în interiorul blocului albastru de tablă.

Fata a aşteptat cuminte să-i vină rândul, mama o învățase că nu e frumos să te bagi în față, nici să-i grăbeşti pe cei dinaintea ta. În plus, promisese că va fi cuminte. Trebuia să fie cuminte. S-a legănat de pe un picior pe altul nerăbdătoare, minute în şir, poate chiar ore. Timpul se scurge altfel pentru adulți şi pentru copii. Adulții n-au niciodată timp suficient, se grăbesc încoace şi încolo, pretinzând că orice fac ei e important, iar la finalul zilei, dacă fiecare dintre ei ar trage linie, cei mai mulți şi-ar da seama că n-au schimbat cu nimic lumea, doar au contribuit cu puțin la mersul ei firesc. Copiii în schimb, ei au timp suficient, mai mult decât suficient. Minutele sunt ore, orele sunt zile, iar aşteptările, of, aşteptările sunt chinuitoare. Pentru copii, cel mai potrivit moment e „acum". Şi poate nu e nimic rău în asta.

O mulțime de oameni grăbiți, luați pe nepregătite pentru a nu ştiu câta oară de Crăciun şi de cumpărături ce nu puteau suferi amânare, se scurgeau pe lângă Delilah. Îi înghețase mâna pe plic de la atâta aşteptare şi nu a vrut să fie nepoliticoasă, chiar nu a vrut, dar băiatul din față întrecuse limitele oricărei răbdări.

— Ai de gând să faci asta toată ziua? l-a întrebat pe un ton care, dacă n-ar fi existat acele promisiuni scrise, ar fi fost, cu siguranță, mult mai aspru.

Băiatul nu s-a sinchisit să-i răspundă. Şi-a afundat mai tare mâna stângă în cutia poştală, scormonind după ceva.

— E nepoliticos să ignori un om care vorbeşte cu tine.

— E nepoliticos să întrerupi un om care face ceva, a răspuns băiatul, concentrându-se pe cutia poştală.

— Şi ce faci mai exact?

— Nu e treaba ta.

Băiatul era mai mic decât Delilah cu câțiva ani. Sau, cel puțin, aşa părea. Ea s-a mai legănat de câteva ori de pe un picior pe altul, descumpănită, şi a încercat pe cât posibil să îşi îndulcească tonul pentru ceea ce urma să-l întrebe pe băiat. Nu credea că tonul poate să facă vreo diferență, cuvintele urâte sunt cuvinte urâte oricum le-ai rosti, insultele şi acuzațiile la fel. Delilah ştia asta, auzise multe insulte rostite mieros, aşa că, pentru ea, ambalajul nu avea valoare - doar conținutul conta. Dar celorlalți oameni le pasă de intonație şi, poate, printre ei se număra şi Moş Crăciun.

— Încerci să furi scrisorile celorlalți copii?

Băiatul şi-a întors brusc privirea spre ea. Era surprins, furios, puțin indignat şi puțin amuzat. Ochii albaştri, încadrați de gene lungi, creau un contrast frumos cu pielea de culoarea ciocolatei cu lapte.

— Mă crezi prost sau ce?

Întrebarea lui a dezarmat-o într-o oarecare măsură. Nu-l credea în niciun fel pe băiat. Nu-l cunoştea, dar dacă ar fi să analizăm situația cu sinceritate, la ce s-ar putea gândi un copil care vede un alt copil cu mâna până la umăr strecurată în cutia de scrisori?

— Am încurcat plicurile, a spus băiatul, întorcându-şi din nou atenția spre uriaşul albastru din fața lui.

— Poftim?

Îl auzise, însă cuvintele nu căpătau noimă în mintea ei. Cum poți încurca plicurile? Le pui pe toate

în cutie, pur şi simplu, iar ele ajung la destinație, oricare ar fi aceea.

— Am pus plicul greşit în cutie. Ce nu înțelegi?

— Ah...

Atitudinea lui a făcut-o să se dea un pas mai în spate şi să-şi aştepte rândul. Afară se înserase. În curând, mama ei avea să ajungă de la muncă. S-ar fi îngrijorat dacă nu o găsea acasă. Mulțimea din jur creştea considerabil de la un minut la altul. Frigul muşcase atât de mult din pielea ei, încât nu l-a mai simțit, îi amorțise mâna pe scrisoare.

— Îmi dai voie să...? Durează două secunde.

Băiatul a oprit-o înainte să dea drumul scrisorii, proptindu-şi mâna liberă în pieptul ei.

— Aşteaptă-ți rândul.

— Dar...

— Aşteaptă-ți rândul. Lui Moş Crăciun nu-i plac copiii obraznici.

Delilah a considerat că e mai bine să evite un eventual conflict, aşa că şi-a aşteptat cuminte rândul, mutând scrisoarea în cealaltă mână. Băiatul s-a mai chinuit câteva minute, iar în cele din urmă a scos un plic alb ale cărui margini erau gravate cu bucle şi flori aurii.

— Aha! a exclamat triumfător.

Fata a făcut câțiva paşi în față. Era deja foarte, foarte târziu. Mama avea să se îngrijoreze.

— Nu eşti cam mare să mai crezi în Moş Crăciun?

— Tu nu eşti cam mic să nu crezi? i-a întors-o fără să stea pe gânduri.

Băiatul a pufnit disprețuitor, aşa cum fac adulții de obicei când se cred prea deştepți sau prea buni.